

træffe. Udbetalingen begynder derfor ofte ikke med den 14de Uge, og den sker ej heller ugevis. Man ordner sig i mange Tilfælde med en saakaldet *a conto* Betaling, der ydes højst uregelmæssigt, og først ved Invaliditets-Sagens endelige Afgørelse gøres der da tillige op for den samlede Dagpenge-Ydelse. Det er en Fejl ved Loven, at den — i dette som i andre Tilfælde — har skudt Arbejdsgiveren til Side og i hans Sted ladet Forsikringselskabet optræde, i Stedet for at man netop burde have gjort, hvad man kunde, for at fremkalde et virkeligt støttende Forhold fra Arbejdsgiverens Side over for den tilskadekomne Arbejder.

Det nu fremsatte Forslag søger ved sin § 9 at bøde paa dette sidste Forhold. Ved § 5 tilstræbes det at have alt om Dagpengene ordnet inden den 14de Uges Begyndelse, hvilket derhos lettes ved den fremtidige Bortfalden af delvise Dagpenge. Dagpengene skulle efter § 8 fremtidig erlægges ugentlig. Ved Forslagets § 4 ere den nuværende Lovs Bestemmelser om Tiden for Dagpengenes Varighed tydeliggjorte; det er derhos tilføjet, at Dagpenge ingen Sinde skulle ydes ud over et Aar fra Ulykkestilfældet. Skulde de saaledes foreslaaede Bestemmelser imod Forventning ikke tilstrække til en Regulering af Forholdene, er det i § 10 forbeholdt Raadet at træde direkte til ved Dagpengenes Udbetaling, saaledes at Raadet da indkræver disse hos Selskabet.

Vanskeligst at ordne er Bestemmelserne om Betingelserne for Retten til at oppebære Dagpenge. Disse ere givne i Forslagets § 3. Dagpenge bør tilkomme den tilskadekomne, saa længe som han paa Grund af Beskadigelsen er arbejdsdygtig. Dette kan ikke afhænge af, om han er i Stand til at paatage sig et eller andet Arbejde af hvilken som helst Art uden for hans egentlige Gerning; thi dette vil han i Reglen ikke kunne faa, og man kan ikke forlange, at den til en vis Gerning kyndige Arbejder under sin Sygdom skulde gaa over til en ham uvant Beskæftigelse. Betingelsen for Dagpengenes Ophør maa derfor være, at han er i Stand til at genoptage sin tidligere Beskæftigelse. Om han faktisk kan faa Arbejde eller ej — deraf kan Spørgsmaalet ej heller afhænge; thi han vilde da kunne blive ved at kræve Dagpenge, fordi han af Aarsager, der vare Beskadigelsen ganske uvedkommende, ikke paa ny fik Beskæftigelse. Om han er i Stand til at arbejde eller ej, maa

godtgøres ved Lægeattest. Det kan selvfølgelig her forekomme, at en enkelt Lægeattest kan findes ufyldstedgørende; dette maa da prøves ved anden Lægeattests Fremskaffelse. Det gaar ikke an at bestemme, at en Arbejder, naar han *for en Del* er i Stand til paa ny at tage fat, da skal miste en Del af sine Dagpenge; thi i Reglen vil han ikke være i Stand til paa ny at faa Arbejde med denne delvise Arbejdskraft. Derfor foreslaas de delvise Dagpenge afskaffede. Derimod bestemmes det da, at saa snart den paagældende *i Virkeligheden tager fat paa Arbejde igen*, selv om han ikke er fuldt rask, ophøre Dagpengene; thi dette er det bedste Bevis for, at han atter kan arbejde. Faren for, at nogen arbejdsdygtig skulde lade være at gaa i Arbejde for at kunne blive ved at oppebære Dagpenge, er ikke stor, thi Dagpengene ere saa meget lavere end Lønnen, at Fristelsen hertil ikke vil være til Stede, allermindst naar man betænker, at her kun er Tale om Personer, der have været syge ud over 13 Uger, og som derfor i Reglen i høj Grad ville trænge til, saa snart som det er gørligt, atter at tage Arbejde imod Løn. Ved de opstillede Regler er man i Overensstemmelse med, hvad vore Sygekasser efter de af dem indvundne Erfaringer have fundet det rigtigt at foreskrive.

Fra nogle Medlemmer af Raadet har der været rejst Betænkeligheder ved kun at benytte fulde Dagpenge, idet disse Medlemmer anse det for rigtigt i visse Tilfælde at kunne anvende halve Dagpenge.

Ved Forslaget § 11 ophæves Tillægs-Dagpengene efter Loven af 1898 § 5 Nr. 2. Bestemmelserne om disse ere særdeles uklare, og disse Dagpenge have efter Raadets Erfaring ikke virket til nogen Nytte. Derimod er det vist, at det i Reglen paa dette Tidspunkt, hvor Invaliditeten afgøres, kommer som et ganske uventet Tillæg til Invaliditetserstatningen, at den paagældende desforuden skal have et lille Tillægsbeløb i Dagpenge. Det er da formentlig rimeligt at befri Arbejdsgiverne og Forsikringselskaberne for denne Ydelse, der samlet taget kommer til at udgøre en ikke saa lille Byrde for Selskaberne.

§§ 13—16 i Forslaget tilsigte at sætte en *afsluttende* Frist for Sager, der ellers vilde kunne trække ud i meget lange Tider. En saadan Fristes Bestemmelse skyldes i første Række Forsikringselskaberne og Arbejdsgiverne; men ogsaa for Sagerne rimelige og rigtige Bedømmelse er det nød-